

Největším koníčkem Gabriely Vránové jsou lidé

Všestrannou umělkyni herečku Gabrielu Vránovou, jejíž mateřskou scénou je Divadlo na Vinohradech – kde ztvárnila více než sto postav, netřeba zvláště představovat, protože ji znají i televizní a filmoví diváci v celé republice. Významná je i její pedagogické působení na pražské Konzervatoři, kde vychovala celé další herecké generace

Dlouhá léta působí v rozhlase, je i poslankyní česko - slovenského duchovního parlamentu MOSTY a členkou celé řady nadací. Před časem napsala též půvabnou knihu fejetonů **Magnetický vítr** a koncem loňského listopadu představila ojedinělý kulturní projekt – své nové dvojCD s názvem **Moji milí básníci**, což je originální autorské i interpretační dílo této významné herečky ve kterém specifickým autorským pohledem mapuje království české, slovenské a evropské poezie. Kromě originálního vyprávění a přednesu Gabriely Vránové se na obou cédéčkách setkáme s milými hosty jako jsou mimo jiných například Viktor Preiss, Zlata Adamovská, Miroslav Moravec, Otakar Brousek nebo nestor českého divadla - Radovan Lukavský. Jen tak pro zajímavost – desku režíroval její syn režisér Ondřej Kepka.

Je pravda, že jste si v tomto projektu zúročila svoji celoživotní lásku?

Pokud myslíte poezii, tak stoprocentně.

Ale to není Vaše jediná láska.... Vy přece máte celou řadu koníčků a předpokládám že tím největším je divadlo....

Ano, ale je tu navíc také celá oblast věcí, která je s divadlem spojena. A to je odjakživa touha po kráse, touha dávat něco hezkého lidem a touha prostřednictvím něčeho takového jako je právě divadlo, s nimi komunikovat. Z toho plyne, že mým koníčkem jsou vlastně lidi. Myslím si, že tak jako láska má tisíce podob, je láskou i vztah k určitým drobnůstkám, které mi připomínají lidi se kterými jsem rostla nebo se setkávala během své, ne už tak krátké, cesty životem. Lidi, kteří pro mne v životě něco znamenali, třeba jen maličkostí, letným úsměvem či pohledem.

A co rodina?

Víte, moje rodina je rakousko-uherská, tatínek byl jako básník vrostlý do moravsko-slovenského pomezí a maminka zase rodu slovensko-maďarsko-chorvatsko-rakousko-německého. Vždy jsme ctili rodinu a fungovali jako jeden veliký uzavřený kruh, přestože jsme od sebe hodně daleko – v Praze, Brně, San Franciscu, Nitře, Hlohovci, Martinu a snad v celé jižní Moravě.

Jednou jste mi řekla, že Vaší drogou jsou knihy...

Knihy je pro mne opravdu droga a bez knížky neusnu, ovšem tím nechci říci, že by mne knihy uspávaly. Knihy patří k těm tisícovkám maličkostí a věcí – i když o knížce by se nemělo říkat že je to věc - které mi připomínají „něco“ - příběh, událost či představení. A patří sem i celá oblast věcí, která je s divadlem a kulturou vůbec přímo bytostně spojena.

Jsou tedy předměty kolem Vás spojeny s určitým příběhem?

Určitě. Patří k nim i obrazy, které mám a kterých si velice vážím a které v člověku vyvolávají určité představy a dokonce se spojují se skutečností. Kdysi na počátku šedesátých let jsem si například koupila obrázek „Tichý břeh řeky“ od malíře Viléma Plocka. Obraz mi připomínal svými stulíky a vodními liliemi písmeno „eL“, ale především řeku Svratku. Po letech jsem na téma koupila tohoto obrazu napsala fejeton o inspiraci k životu a umění, který si pan Plocek někde přečetl, napsal mi a stali jsme se přátelé. Když jsem pak hrála Natálii v Turgeněvově „Měsíci na venkově“ tak mi pan Plocek poslal krásný obrázek Osamělé loďky s vepsaným poděkováním. Tuze ho miluju.

Pár obrázků a plastik, které mám ve svém bytě, úzce souvisí přímo s mou osobou nebo mými blízkými. Jeden roztomilý obrázek se jmenuje „Jitro Gabriely“, na jiném mne paní Bohatová - kumštýřka, která dělá se dřevem, představila jako mladou dívku. A mám dokonce i jeden „niťák“ od Aničky Netíkové, na kterém mne vypodobnila jako Maryšu.

Jeden z obrazů, kterých si velmi cením, je „Přístav ve Splitu“ od malíře Vonáška z roku třicetšest. Vůbec není podstatná jeho hodnota a ani to jak se ke mně dostal z rodiny architekta Kysely. Jeho paní byla přítelkyně mé maminky - tchýně Andělky - a obraz jí odkázala. Od ní pak doputoval obraz ke mně na stěnu. Jednou k nám přišel

náš kamarád - doktor Lád'a Novák, který má ve Splitu rodinu. To, že poznal město své maminky nebylo nic divného, ale on nám naprosto spolehlivě na obraze ukázal dům tety Rajny a terasu bytu, kde jsme v šedesátém sedmém roce, při naší první velké cestě do ciziny, spali. Třicet let po tom co byl obraz namalován, jsme jej doplnili vlastním příběhem a obraz se tak spojil i s mým životem. Není to přímo tajemný příběh?

Někteří přátelé o mně ví, že sbírám lžičky a z každé cesty mi jednu přivezou. Jsou to sice jenom takové blbinky, ale zato jich mám ‚móře‘ a každá z nich mi připomíná odkud nebo od koho je. Čili, každý jednotlivý kousek je opět malým příběhem. Jeden je z Paříže, jiný z Amsterdamu a ten další přímo voní exotikou, protože je až z Hong Kongu nebo od protinožců. Ty staré krásné věci, které mám ráda, byly kdysi dobře a kvalitně vyrobeny a ulpívá na nich navíc i doba jejich vzniku a připomínají to, co je nenávratně pryč.

Máte ráda tajemno a romantiku?

Samozřejmě, že mám a snad právě pro to tajemno. Ráda rozumím věcem, ale je určitá hranice, kterou nepřekračuji. Také se říká, že jsou věci mezi nebem a zemí – a to je právě to tajemno. Tajemno, které zůstává, je něčím takovým jako když dítě dlouho věří na Ježíška. Také náš Ondřej snad do svých desíti let psal Ježíškovi dopisy, i když zcela určitě věděl, že dárky kupujeme my. Takové tajemství je něco strašně krásného a milého. Všeho se člověk dotknout nemusí i když ho to láká.

O tom, že krásně a ráda recitujete jsme mluvili. A co zpívání? Zpíváte ráda?

Jé a jak! Všude, doma i na jevišti. Nejraději mám moravské a slovenské národní a umím takové písničky, které jen málokdo zná. Ostatně, znáte tuhle?

Děkuji za rozhovor.

Vladimír Rogl

PLUS, časopis pro spotřebitele Kladenska, Slánska, Rakovnicka a Novostrašicka

Číslo 5, ročník XV, 26.2.2008